

Comunitats de Base

Dg, 29/11/2009 per Josep Roca

[Des de l'Amazònia occidental](#)

Des de fa anys, durant el mes de novembre solem tenir a la nostra regió la Visita Pastoral del bisbe. El bisbat de Guajarà-Mirim no és precisament dels més grans de la regió amazònica, però té un tamany similar al de Portugal (uns noranta mil kilòmetres quadrats). Per tal de poder treballar una mica en equip a nivell pastoral, estem dividits en tres regions diocesanes: Nord, Centre i Sud. A la del Centre hi ha quatre parròquies, tres de les quals cuidem els Claretians de Catalunya, i la quarta un prevere francès, amb l'ajuda des de fa un any d'un jove capellà del bisbat.

El bisbe, que ja porta 31 de ministeri episcopal, comença a pensar en la jubilació, i possiblement això fa que aquest any durant la visita hi hagi hagut un to de fer memòria dels inicis de l'Església a la nostra regió.

Som en una regió que es va colonitzar els anys vuitanta, quan el govern brasiler va obrir enmig de la selva una carretera de més de tres-cents kilòmetres, perpendicular a la frontera amb Bolívia, i va començar a distribuir terres per a agricultura familiar. Els Claretians hi vàrem arribar amb les primeres famílies. Tot estava per fer: els camins, els pobles, les escoles, les estructures bàsiques d'atenció sanitària... La malària va fer estralls en aquella època, i tots la vàrem patir d'una manera o altra.

I el poble va crear les comunitats de base. D'unes cent cinquanta que n'hi deu haver a la nostra regió, cap ha sortit per iniciativa diguem-ne clerical. Les famílies, a mida que anaven arribant, s'anaven reunint el diumenge per fer una mica de pregària a la barraca d'algú, o sota uns arbres. Al cap de poc, entraven en contacte amb el missioner dient-li que a tal o tal altre lloc havia nascut una comunitat, que els fes una visita per celebrar l'Eucaristia i que els fes arribar el material per celebrar el culte cada diumenge.

Quan el grup es consolidava, ja parlaven de fer una capella, que va anar seguint l'estil de les cases familiars: primer va ser de troncs i teulada de fulla de palmera; més endavant, de fusta serrada; actualment ja n'hi ha moltes fetes d'obra. Amb l'arribada de l'energia elèctrica hi van incorporant els ventiladors, que fan la calor menys sufocant.

El més important és que les petites comunitats han fet i fan l'Església. Cada un d'aquests grups, per poder funcionar, ha de tenir el seu petit consell, catequistes suficients per a les necessitats que hi ha, un petit equip que organitzi el culte cada diumenge, la persona o el petit equip encarregat de preparar els batejos... Més endavant van venir els ministres extraordinaris de l'Eucaristia, i actualment algunes comunitats ja tenen l'Eucaristia de manera permanent i poden combregar cada diumenge.

A mida que les circumstàncies ho permetien, es van començar a fer trobades periòdiques de formació de catequistes, d'orientació per al culte dominical, de candidats i candidates a ministres de l'Eucaristia, d'orientacions per als membres del consell de comunitat. I trobades entre diverses comunitats properes. Fins a poder arribar a l'assemblea parroquial de cada any.

Les petites comunitats de base han fet la nostra Església. I són la nostra Església. Però també han estat i són la base d'iniciatives socials que ajuden les famílies a viure amb dignitat en aquesta regió de colonització tan recent. Però d'això n'haurem de parlar un altre dia.